

Nr 330.

Av herr **Werner** i Höjen **m. fl.**, *angående effektivt reglerande av importen av virke.*

En av vårt lands värdefullaste och för folkförsörjningen alla viktigaste råvarukällor är utan gensägelse våra omfattande skogstillgångar.

Helt naturligt har detta även tidigt insetts av såväl statsmakterna som de enskilda skogsägarna, vilka i gemensam samverkan under de senaste decennierna med betydande ekonomiska insatser sökt ytterligare förkovra denna nationaltillgång.

Den investering av kapital och arbete som sålunda skett i våra skogar i form av torrläggningar, röjningsarbeten och en i övrigt rationell skogsvård torde kunna räknas i tiotals miljoner kronor. Dessa åtgärder, vilka äro inriktade på lång sikt, hava med visshet ansetts såsom fullt räntabla. Erfarenheten visar också att denna förutsättning är riktig så till vida som icke blott den produktiva skogsmarksarealen i snabb takt ökas genom de fortgående torrläggningarna utan även genom skogsmarkens förbättrade produktivitet, en i hög grad ökad årstillväxt med en allt större virkestillgång, kan ställas till den inhemska förädlingsindustriens förfogande.

Det kan alltså fastslås att vårt land inom sig äger möjlighet att huvudsakligen tillgodose icke blott de olika behov av virke som förefinnas inom landet, utan även det råvarubehov en till och med utvidgad trävaruexportindustri kan komma att påfordra.

Denna uppfattning vinner även stöd av betänkande den 4 januari 1933, vilket avgivits av 1931 års skogssakkunniga.

Däri anges att den svenska skogsindustrien under åren 1931 och 1932 icke varit i stånd att i önskvärd omfattning förbruka inhemskt gagvirke av gran och furu. Med stöd av tillgängliga produktionssiffror beträffande massaindustrierna för 1929/1930 och sågverksindustrien 1931, hava de sakkunniga beräknat den årliga sammanlagda virkesförbrukningen av barrträdsvirke till 20.57 miljoner kbm. fast mått. Härutöver beräknade de sakkunniga ett barrvirkesöverskott av ej mindre än 3.63 miljoner kbm. och ett överskott av annat virke av 11.32 miljoner kbm., eller tillsammans nära 15 miljoner kbm. fast mått.

Även med betydande reduceringar av dessa siffror för oanvändbart och oåtkomligt virke, är det, även med hänsyn tagen till den förut påtalade årliga ökningen av virkestillväxten, fullt tydligt att vårt lands skogar kunna på ett betryggande sätt fylla industriens virkesförsörjning. Tyvärr hava priserna på runt barrvirke under en följd av år varit synnerligen otillfredsställande, vilket vid svårare drivningsförhållanden medfört att det behållna rotvärdet blivit för skogsägaren ytterst ringa.

De låga rundvirkespriserna hava icke endast varit en följd av världsmarknadsläget utan i mycket hög grad påverkats av den rikliga tillförseln av inhemskt virke, vilken i de skogliga delarna av landet under vissa tider formligen översvämmat marknaden. De virkesköpande bolagen hava utan svårighet kunnat på mycket kort tid få sina virkesbehov täckta och erbjudna leveranser hava i vissa fall avvisats.

För skogsägarna, säljarna, har läget ytterligare försämrats genom en tidigare avsaknad av organisation, vilken kunnat i någon mån reglera tillförseln och hämma ett omotiverat prisfall. I detta hänseende har dock läget under senare år undergått en viss förbättring, sedan en omfattande skogsägareorganisation trätt i verksamhet.

Under dessa förhållanden är det ägnat att väcka uppmärksamhet och oro i skogsägarekretsar, att en alltjämt stegrad import av särskilt pappersved och timmer ägt rum. Sålunda ökades den totala virkesimporten från år 1933 till år 1934 från 268,500 kbm. till 349,600 kbm. eller i kronor från 3,713,000 till 6,018,000, en stegring alltså av 2.3 miljoner kronor.

Importsiffrorna för år 1935 giva vid handen att importen av oförädlat barrvirke ytterligare ökats. Av pappersved importerades år 1934 33,342 kbm. medan importen för år 1935 utvisar en ökning av samma virkessortiment med nära 50,000 kbm. eller till 82,620 kbm. För sågtimmer m. m. sluta motsvarande siffror på respektive 209,510 och 253,637 kbm. eller en ökning under år 1935 av cirka 44,000 kbm. Särskilt markerade äro importstegringarna under december månad med en ökning å exempelvis pappersved från 9,825 kbm. år 1934 till 26,123 kbm. 1935. Det förefaller som om importen med en viss avsikt förlades till den tidpunkt då virkesköpen försiggå för att härigenom oroa prisläget och neutralisera skogsägarsammanslutningarnas arbete att stabilisera och förbättra virkespriserna. Skäl föreligga att antaga att priset på det importerade virket ligger högre vid förädlingsorten än det inhemska. Vid sådant förhållande är virkesimporten ännu mindre försvarbar ens ur prissynpunkt.

Det förtjänar dessutom påpekas, att under hösten 1935 mellan vissa trävaruexporterande länder träffats en internationell överenskommelse, varigenom respektive länders trävaru- och pappersmassexport regleras efter vissa kvotabestämmelser. Den kvotdel, som härvid tilldelats Sverige, lär innebära en avsevärd minskning av vår förutvarande exportkvantitet. Härvid anmäler sig den frågan om denna begränsade kvotdel nu även skall inrymma en växande andel importvirke från just de länder, vilka utgöra våra värsta konkurrenter på världsmarknaden.

Utvinningen ur våra skogar är icke endast en skogskapitalet berörande räntabilitetsfråga utan ännu mera en folkförsörjningsfråga, vilken berör såväl den enskilde skogsägaren som även den stora gruppen skogs- och flottningsarbetare, vilka genom en tillsynes fullständigt onödig import kunna i stor omfattning berövas arbete och utkomst.

Frågan om en reglering av virkesimporten har vid upprepade tillfällen varit föremål för riksdagens behandling. Senast vid 1935 års riksdag ut-

talade bevillningsutskottet i betänkande nr 13, att utskottet ansåg sig kunna utgå ifrån »att hithörande frågor alltjämt komma att bli föremål för Kungl. Maj:ts uppmärksamhet samt förutsätter, i likhet med bevillningsutskottet vid 1932 och 1933 års riksdagar, därest så befinnes erforderligt, att Kungl. Maj:t icke skall underlåta att, även utan framställning från riksdagen, vidtaga efter omständigheterna påkallade åtgärder.»

Sådana omständigheter synas nu vara för handen, vilka betinga ett omedelbart ingripande från statsmakternas sida.

Med hänvisning till vad vi sålunda anfört, hemställes,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om skyndsamma åtgärder i syfte att effektivt reglera importen av virke.

Stockholm den 22 januari 1936.

Osc. Werner,
Höjen.

Hjalmar Svensson,
Grönvik.

Gustav Johanson,
Hallagården.

Jones Erik Andersson
i Ovanmyra.

Georg Nyblom.

Johan Johansson,
Tväråselet.

Anders Pettersson
i Dahl.

Victor J. Mattsson.

Ivar Pettersson,
Rosta.

Arvid De Geer.

Arvid Jonsson,
Skedsbygd.

Gust. E. Andersson.

Emil Gustafson.